

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/93/2020
Identifikačné číslo spisu:	3116207269
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:3116207269.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Martina Vladíka a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci navrhovateľa T.. M.. B. O., narodeného XX. U. XXXX, bytom v Ž., K. XXXX/XX, právne zastúpeného JUDr. Martinom Olosom, advokátom so sídlom v Rajeckých Tepliciach, Karola Kašjaka 1, proti plnoletému nesvojprávnemu dieťaťu: G. O., narodenej XX. B. XXXX, bytom v E.Č., M. K. XX, zastúpenej opatrovníčkou T.. Q. M. O., bytom v E., M. K. XX, právne zastúpenej ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Martin BARTKO - JUDr. Silvia BARTKOVÁ, so sídlom v Trenčíne, Piaristická 6667, o zníženie výživného na plnoleté dieťa, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 16 C 84/2016, konajúc o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 20. augusta 2019 sp. zn. 27 Co 108/2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 20. augusta 2019 sp. zn. 27 Co 108/2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom z 20. augusta 2019 sp. zn. 27 Co 108/2019 Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 29. januára 2019 č. k. 16 C 84/2016-642 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“), ktorým súd prvej inštancie znížil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči jeho plnoletej nesvojprávnej dcére naposledy určenú rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 23. februára 2012 č. k. 32 P 194/2011-219 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 22. novembra 2012 č. k. 19 CoP 38/2012-273 na sumu 130 eur mesačne s účinnosťou od 25. apríla 2016 do 31. augusta 2016. Vo zvyšku návrh zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

2. Odvolací súd v napadnutom rozsudku uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáha zníženia výživného na svoje plnoleté nesvojprávne dieťa zo sumy 180 eur mesačne na sumu 40 eur mesačne s účinnosťou od 20. júla 2013 (teda aj za obdobie pred podaním návrhu) naposledy mu upravenej (zvýšenej) rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 23. februára 2012 č. k. 32 P 194/2011-219 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 22. novembra 2012 č. k. 19 CoP 38/2012-273 dôvodiac zmenou pomerov na strane osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti, ktorú zmenu vzhliada v tom, že

dcéra začala poberať invalidný dôchodok. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozhodnutím z 13. júna 2017 č. k. 16 C 84/2016-405 návrhu navrhovateľa na zníženie výživného na jeho plnoletú nesvojprávnú dcéru čiastočne vyhovel a čiastočne tento zamietol konštatujúc nenaplnenie zákonných predpokladov pre ním požadované rozhodnutie. Po jeho zrušení odvolacím súdom uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 24. mája 2018 č. k. 27 Co 73/2018-464 pre nedostatočne zistený skutkový stav, súd prvej inštancie v poradí druhým rozhodnutím, doplniac dokazovanie v intenciách daných odvolacím súdom, znížil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči jeho plnoletej nesvojprávnej dcére na sumu 130 eur mesačne s účinnosťou od 25. apríla 2016 do 31. augusta 2016 a vo zvyšku návrh zamietol, konštatujúc neexistenciu takej zmeny pomerov z hľadiska ustanovenia § 78 ods. 1 Zákona o rodine, ktorá by odôvodňovala vyhovieť jeho návrhu v celom rozsahu, za súčasnej takej interpretácie ustanovenia § 77 ods. 1 Zákona o rodine, ktorá podľa jeho názoru neumožňuje vyhovieť návrhu na zníženie výživného aj v období pred podaním návrhu.

3. Ďalej odvolací súd uviedol, že navrhovateľ (otec) odvolaním namietal nesprávnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie na ktorých tento založil svoje zamietavé rozhodnutie (dôvody na odvolanie uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), nesplnenie povinnosti súdu zistiť skutočný stav veci a riadiť sa vyšetrovacím princípom danej mu ustanoveniami § 35 a § 36 CMP (dôvod na odvolanie uvedený v ustanovení § 62 ods. 1 CMP), ďalej namietal porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného, arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (dôvod na odvolanie uvedený v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/ CSP) a v konečnom dôsledku tvrdil existenciu tzv. inej vady, majúcej za následok nesprávnosť rozhodnutia (dôvod na odvolanie uvedený v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d/ CSP) naplnenie ktorej vzhliadal v nesprávne formulovanom výroku napadnutého rozhodnutia. Nesvojprávne plnoleté dieťa prostredníctvom ustanovenej opatrovníčky namietala nesprávnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie na ktorých tento založil svoje rozhodnutie v jeho vyhovujúcej časti, ktorou znížil vyživovaciu povinnosť v prospech navrhovateľa na sumu 130 eur mesačne s účinnosťou od 25. apríla 2016 do 31. augusta 2016 a tiež v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov konania účastníkov (dôvody na odvolanie uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a tiež namietala existenciu tzv. inej vady, majúcej za následok nesprávnosť rozhodnutia (dôvod na odvolanie uvedený v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d/ CSP), avšak nekonkretizovala v čom vzhliadala jej naplnenie.

4. Odvolací súd za aplikácie ustanovenia § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s ustanovením § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uviedol, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a existenciu takejto vady odvolateľa ani netvrdili. V ďalšom sa odvolací súd vzhľadom na odvoláciu námietku navrhovateľa, týkajúcu sa ním tvrdeného nedostatočného, arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zaoberal tiež tým, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

5. Dôvodom zakladajúcim zrušenie rozhodnutia podľa zákonného ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, vo väzbe na vyššie uvedený odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkom odníma možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané im za účelom zabezpečenia účinnej ochrany ich práv. O takúto vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a postupom odňal stranám procesné práva, ktoré im právny poriadok priznáva, k porušeniu ktorého práva dochádza vo výnimočnom prípade tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhliadol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky z hľadiska vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať

parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia netrpí ani takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii tzv. inej vady konania, následkom ktorej by rozhodnutie vo veci bolo nesprávnym (dôvod na odvolanie uvedený v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

6. Vychádzajúc z obsahu odvolania, navrhovateľ tiež namietal vadu rozhodnutia v podobe nesprávne formulovaného výroku I. rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o znížení jeho vyživovacej povinnosti v zadanom období tvrdiac, že výrok mal obsahovať jasnú formuláciu toho, že ním sa mení predchádzajúce rozhodnutie o výživnom, teda v zásade namietal nedostatok materiálnej vykonateľnosti rozhodnutia ako tzv. inú vadu (odvolací dôvod uvedený v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d/ CSP). Preskúmaním rozhodujúcich skutočností odvolací súd nevzhladol dôvodnosť ani tejto odvolacej námietky. Nemožno pochybovať o tom, že je to práve súd, ktorý rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia, pričom prípadným návrhom navrhovateľa na znenie výroku rozhodnutia nie je viazaný. Pri formulácii výroku rozhodnutia súd musí len dbať na to, aby vyjadroval (z obsahového hľadiska) to, čoho sa navrhovateľ skutočne domáhal, pretože len presný, určitý a zrozumiteľný výrok rozhodnutia je nevyhnutným predpokladom toho, aby súdne rozhodnutie bolo (z materiálneho hľadiska) vykonateľné a aby nastali právne účinky, ktoré navrhovateľ podaním návrhu sledoval. Pravdou je, že ak súd vyhovie návrhu na zmenu pôvodného rozsudku (v konkrétnostiach posudzovanej veci zmenu v zmysle zníženia predchádzajúcim rozhodnutím určenej vyživovacej povinnosti), vo výroku rozsudku musí vyjadriť, že povinnosť určená pôvodným rozhodnutím sa mení, alebo znižuje, aby nedošlo k tomu, že by existovali popri sebe dva tituly na výkon rozhodnutia. O takúto vadu však v posudzovanej veci nejde. Navrhovateľ sa svojím návrhom domáhal zníženia mu vyživovacej povinnosti v prospech svojej dcéry, naposledy upravovanej rozhodnutím Okresného súdu Trenčín z 23. februára 2012 č. k. 32P/194/2011-219 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 22. novembra 2012 č. k. 19CoP/38/2012-273 vo výške 180 eur mesačne. Súd prvej inštancie dospievajúc k záveru o čiastočnej dôvodnosti návrhu, tomuto z časti vyhovel, čo vyjadril výrokom I. napadnutého rozhodnutia, ktorý naformuloval v znení: „Súd znižuje vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči jeho plnoletej nesvojprávnej dcére G. O., naposledy určenú rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 32P/194/2011-219 zo dňa 23.02.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19CoP/38/2012-273 zo dňa 22.11.2012 na sumu 130,- eur mesačne s účinnosťou od 25.04.2016 do 31.08.2016“, z čoho nemožno dôvodiť žiadnu inú možnú interpretáciu tejto časti rozhodnutia, ako tú, že týmto znížením vyživovacej povinnosti sa súčasne mení pôvodné, vo výroku identifikované rozhodnutie a to bez akejkoľvek pochybnosti o možnej existencii dvoch popri sebe pôsobiacich exekučných titulov na výživné (pôvodné a súčasné rozhodnutie). I keď súd prvej inštancie nepoužil výslovne formuláciu, že sa pôvodné rozhodnutie „mení“, ním zvolená namietaná výroková časť rozhodnutia zreteľne a jasne definuje, že povinnosť navrhovateľa určená pôvodným rozhodnutím sa znižuje, čo nepripúšťa iný výklad ako ten, že sa mení. Odvolací súd okrem toho navyše považuje za potrebné zdôrazniť, že aj prípadná, avšak nie každá, ale len výkladom neodstrániteľná vada titulu, spôsobuje jeho materiálnu nevykonateľnosť. Splnenie predpokladov materiálnej vykonateľnosti rozhodnutia musí vyplývať z výroku, keďže práve tento vyjadruje obsah rozhodnutia a je záväzný, ktorý výrok je potrebné však vždy vykladať v súvislosti so záhlavím rozhodnutia (pokiaľ ide o individualizáciu osôb oprávnenej a povinnej) a tiež s odôvodnením, prostredníctvom ktorého je možné odstrániť prípadné pochybnosti o obsahu a rozsahu uloženej povinnosti s prihliadnutím na povahu veci. V konkrétnostiach posudzovanej veci však

samotný vyhovujúci výrok rozhodnutia je naformulovaný jasne, určito a bez udržateľnej pochybnosti o tom, komu, aká povinnosť a voči komu bola stanovená, ako aj o tom, že v dôsledku nej sa mení pôvodné rozhodnutie, ktorým bola doposiaľ určená a vylučuje možnosť seba menšej úvahy o existencii dvoch exekučných titulov popri sebe, čím nemohlo dôjsť ani k naplneniu odvolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d/ CSP z pohľadu vyššie uvedenej odvolacej námietky. Formálne v odvolaní tiež nesvojprávne plnoleté dieťa v zastúpení opatrovníčkou prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatňovala dôvod na odvolanie uvedený v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (existenciu inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia), avšak v konkrétnostiach nevymedzila v čom vzhláda jej naplnenie, čím napadnuté rozhodnutie z hľadiska svojho odvolania vo vzťahu k tomuto dôvodu diskvalifikovala z odvolacieho prieskumu. Samotný odvolací súd prieskumom nezistil existenciu žiadnej tzv. inej vady, ktorá by bola spôsobilá mať dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

7. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal dôvodnosťou uplatnených odvolacích dôvodov uvedených v ustanoveniach § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery), tiež v ustanovení § 62 ods. 1 CMP (nesprávne, resp. neúplne zistený skutkový stav) a to z hľadiska a v rozsahu jednotlivých podaných odvolaní. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa ustanovenia § 191 CSP. Vyššie uvedené odvolacie námietky oboch odvolateľov, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vychádzajúc z precízne zisteného skutočného stavu veci, pri plnom rešpektovaní vyšetrovacieho princípu (ustanovenia § 35 a § 36 CMP) vyvodil správne právne závery, vychádzajúc z ktorých posúdil dôvodnosť návrhu na zníženie vyživovacej povinnosti navrhovateľa v rozhodnutí vymedzenom období a výške, nad rámec čoho návrh zamietol správne konštatujúc neexistenciu takej zmeny pomerov z hľadiska ustanovenia § 78 ods. 1 Zákona o rodine, ktorá by odôvodňovala vyhovieť návrhu v celom rozsahu, pri súčasnom dôvodnom posúdení nemožnosti vyhovieť návrhu na zníženie výživného tiež za obdobie pred podaním návrhu vzhlľadom na ním prijatú interpretáciu ustanovenia § 77 ods. 1 Zákona o rodine. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo, podrobne a precízne odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatoval správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkázal (ustanovenie § 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty posudzovanej veci spolu s právnymi závermi súdu prvej inštancie.

8. Predovšetkým vo vzťahu k obsiahlym námietkam navrhovateľa vzťahujúcim sa k vyššie uvedeným odvolacím dôvodom odvolací súd uviedol, že prakticky celá ich ťažisková časť bola produkovaná navrhovateľom už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, či v rámci predchádzajúceho odvolacieho konania, a bola tak predmetom posudzovania súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dostatočným a podrobným spôsobom vysporiadal, čo v zásade platí tiež o odvolacích námietkach osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti. Nad rámec uvedeného, vo vzťahu k odvolacím námietkam oboch odvolateľov odvolací súd uviedol, že v konkrétnostiach posudzovanej veci sa navrhovateľ domáhal významného zníženia svojej vyživovacej povinnosti (z doposiaľ určenej sumy 180 eur na sumu 40 eur mesačne) dôvodiac priznaním invalidného dôchodku nesvojprávneplnoletému dieťaťu, ktoré je osobou oprávnenou z tejto vyživovacej povinnosti a to od momentu, kedy jej bol dôchodok priznaný (20. júla 2013), teda aj za obdobie, ktoré predchádza podaniu návrhu (25. apríla 2016). Predmetom posudzovania súdom prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu z hľadiska vyššie uvedených určujúcich kritérií tak bolo, či navrhovateľom tvrdená skutočnosť spolu s ďalšími v konaní zistenými skutočnosťami, tak na strane navrhovateľa ako osoby povinnej, ako aj na strane osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti, predstavuje takú zmenu pomerov od doby poslednej úpravy výživného, ktorá by bola spôsobilá k záveru o naplnení hmotnoprávných predpokladov pre požadované zníženie vyživovacej povinnosti. V posudzovanej veci z doposiaľ vykonaného dokazovania vyplynulo, že naposledy bola

vyživovacia povinnosť navrhovateľa voči dcére upravovaná rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 23. februára 2012 č. k. 32 P 194/2011-219 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 22. novembra 2012 č. k. 19 CoP 38/2012-273, právoplatným 12. decembra 2012, ktorým súd zvýšil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa k dcére zo sumy 116,18 eur mesačne na sumu 180 eur mesačne s účinnosťou od 01. mája 2011, v ktorom období bola dcéra žiačkou 9. ročníka Špeciálnej základnej školy internátnej, odkedy nedošlo k zlepšeniu jej zdravotného stavu, naďalej je ťažko zdravotne postihnutá, trpí epileptickými záchvatmi, centrálnym hypotonickým syndrómom, má stredný stupeň mentálnej retardácie, nosí okuliare, pridružilo sa jej kožné ochorenie na nohách, ktoré si jednak vyžaduje sústavnú pravidelnú liečbu a zvýšenú hygienu dcéry ako aj jej osobných vecí. Fyzicky je vyspelejšia, ale mentálne sa jej stav nezlepšil, nie je ani prognóza jeho zlepšenia. Starostlivosť na ktorú je celodenne odkázaná zabezpečuje výlučne matka, navrhovateľ sa na nej niekoľko rokov nepodieľa, s dcérou sa nestretáva, nekontaktuje ju, jeho rodičovské povinnosti v reálnej podobe sú obmedzené výlučne na plnenie si vyživovacej povinnosti v jej finančnej podobe. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 12. novembra 2013 č. k. 31Ps 10/2012-47, právoplatným 14. decembra 2013, bola G. pozbavená spôsobilosti na právne úkony a za opatrovníčku jej bola ustanovená matka. Do 31. augusta 2016 bola žiačkou Spojenej školy internátnej v Trenčíne. Od 01. septembra 2016 navštevuje Domov sociálnych služieb v rozsahu 8 hodín denne, v rámci ktorého pobytu je jej poskytovaná starostlivosť a strava. Poberá invalidný dôchodok od 20. júla 2013, ktorý bol ku 22. júlu 2016 v sume 319,50 eur, od 01. januára 2017 v sume 326,60 eur mesačne, do 31. decembra 2018 v sume 333,80 eur mesačne a od 01. januára 2019 poberá invalidný dôchodok v sume 342,50 eur mesačne. Preskúmaním zdokladovaných výdavkov na zabezpečenie odôvodnených potrieb dcéry vyplýva, že poberaný invalidný dôchodok na ich pokrytie nepostačuje. Výdavky sú v skladbe pravidelných nákladov na bývanie, pobyt v dennom stacionári, stravu, kultúrne a spoločenské vyžitie, oblečenie, zdravotnú starostlivosť, hygienu spolu s mimoriadnymi odôvodnenými výdavkami. Keďže príjem dcéry z invalidného dôchodku teda bol do 31. decembra 2016 v sume 319,50 eur a výdavky dcéry na všetky jej vyčíslené a odôvodnené potreby boli za obdobie od apríla 2016 do augusta 2016 v sume 557,71 eur mesačne, po odpočítaní príjmu dcéry od jej výdavkov je zrejmé, že jej rodičia by sa mali podieľať na jej výžive na zabezpečenie jej potrieb v celkovej sume od apríla 2016 do augusta 2016 v sume 238,21 eur mesačne, keďže táto časť ostala aj po vyčerpaní invalidného dôchodku týmto nekrytá. Výdavky dcéry na všetky jej vyčíslené a odôvodnené potreby boli za obdobie od septembra 2016 do decembra 2017 v sume 650,48 eur mesačne, príjem dcéry bol do 31. decembra 2016 v sume 319,50 eur a od 01. januára 2017 v sume 326,60 eur. Po odpočítaní príjmu dcéry od jej výdavkov je zrejmé, že rodičia by sa mali podieľať na jej výžive v celkovej sume od septembra 2016 do decembra 2016 v sume 330,98 eur a od januára 2017 do decembra 2017 v sume 323,88 eur. Ďalej v roku 2018 a 2019 súd ako odôvodnené posúdil výdavky dcéry v sume 691,24 eur mesačne. Príjem dcéry bol do 31. decembra 2018 v sume 333,80 eur a od 01. januára 2019 v sume 342,50 eur, teda po odpočítaní príjmu dcéry od jej výdavkov je zrejmé, že rodičia by sa mali podieľať na jej výžive v celkovej sume od januára 2018 do decembra 2018 v sume 357,44 eura od januára 2019 v sume 348,74 eur. Navrhovateľ je naďalej príslušníkom Hasičského a záchranného zboru. V čase posledného rozhodovania o výživnom v roku 2011 bol jeho priemerný mesačný zárobok vo výške 964 eur, od septembra 2015 do augusta 2016 vo výške 1.117,94 eur. V ďalšom období v roku 2018 po aktualizácii pomerov jeho priemerný čistý mesačný príjem predstavoval sumu 1.261,14 eur. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 9. mája 2016 č. k. 30 P 164/2015-252 mu bola zvýšená vyživovacia povinnosť k maloletému Q. (ktorý je rovnako v starostlivosti matky ako dcéra) zo sumy 100 eur mesačne na sumu 190 eur mesačne s účinnosťou od 01. septembra 2015. Nepribudli mu žiadne ďalšie vyživovacie povinnosti voči deťom. Navrhovateľ sa viacerými svojimi úkonmi vzdal majetkového prospechu, keď nehnuteľnosti nadobudnuté z vyporiadania BSM v roku 2012 v hodnote 25.300 eur previedol na svoju súčasnú manželku a jej dcéru a tiež v dedičskom konaní po jeho matke ako oprávnený dedič uzavrel s ostatnými dedičmi dohodu, prostredníctvom ktorej sa vzdal svojho dedičského podielu na majetku, ktorý mal hodnotu 40.000 eur. Je spoludlžníkom so svojou terajšou manželkou na hypotekárnom úvere, ktorý spláca vo výške 362,94 eur pričom nehnuteľnosť, ktorá bola úverom financovaná, je vo výlučnom vlastníctve jeho manželky, teda navrhovateľ sa zaviazal splácať úver, hoci zaň nenadobudol do svojho vlastníctva žiaden majetok, čím sa rovnako nedôvodne vzdal majetkového prospechu. Priznanie invalidného dôchodku samo o sebe nemôže byť okolnosťou, ktorá by znamenala automaticky zníženie vyživovacej povinnosti, resp. zánik vyživovacej povinnosti rodiča k

dospelému dieťaťu v súvislosti s čím odvolací súd poukázal aj na nález Ústavného súdu Českej republiky z 24. júla 2013 sp. zn. I. ÚS 1996/12, z ktorého vyplýva, že priznaním invalidného dôchodku a príspevku na opateru (resp. ďalších dávok) nezaniká automaticky vyživovacia povinnosť rodičov k dieťaťu, ktoré nie je schopné samo sa živiť, čo má pôvod v doktríne, podľa ktorej ak dieťa nenadobudne schopnosť samostatne sa živiť, napr. z dôvodu plnej invalidity, vyživovacia povinnosť rodičov bude trvať po dobu celého jeho života. Uvedený záver má pôvod v časovo mu predchádzajúcom náleze Ústavného súdu Českej republiky z 13. apríla 2013 sp. zn. 2306/12, v ktorom ústavný súd odmietol tézu, že priznanie invalidného dôchodku a príspevku na opateru dieťaťu by vo svojich dôsledkoch mali znamenať podstatne rovnaký stav, ako by bolo dieťa schopné samo sa živiť. Priznanie invalidného dôchodku nemôže znamenať, že týmto budú pokryté všetky individuálne potreby jeho príjemcu. V nadväznosti na vyššie uvedené, v konkrétnostiach posudzovanej veci sa predovšetkým možno identifikovať so záverom súdu prvej inštancie, že nesvojprávná dcéra napriek tomu, že je poberateľkou invalidného dôchodku od 20. júla 2013 (aktuálne od 1. januára 2019 vo výške 342,50 eur) a je plnoletou, vzhľadom na svoje ochorenie, ktoré nie je len prechodného charakteru, doposiaľ nenadobudla a pravdepodobne nikdy ani nenadobudne schopnosť sama sa živiť, z ktorého dôvodu pretrváva vo vzťahu k nej vyživovacia povinnosť zásadne oboch jej rodičov, teda tak navrhovateľa (ako otca), ako aj jej matky, ktorí obaja sa v zásade rovnakým pomerom vo vzťahu k jej potrebám, pokiaľ to neznemožňujú limity dané ich osobnými, majetkovými a finančnými pomermi, musia zo zákona podieľať na zabezpečení jej odôvodnených potrieb, a to nielen v rozsahu tých základných, ale pri zistení, že to ich pomery umožňujú, aj potrieb nad rámec tých základných, prostredníctvom čoho nepochybne môže byť život dcéry i pri jej ochorení na kvalitatívne vyššej úrovni, pričom relevanciu určitej disparity môžu odôvodňovať také špecifické a významovo dôležité skutočnosti, za ktoré je možné považovať aj výkon osobnej starostlivosti o dcéru a to napriek tomu, že táto už nie je maloletá, avšak vzhľadom na svoj nepriaznivý zdravotný stav, v ktorom má pôvod jej invalidita, a tiež pozbavenie ju spôsobilosti na právne úkony, si vyžaduje prakticky celodennú starostlivosť bez ohľadu na to, či jej je táto počas pracovného týždňa vo vymedzených denných hodinách poskytovaná tiež v zariadení na to určenom (v DSS - dennom stacionári). Keďže navrhovateľ aj v rámci tohto odvolacieho konania opätovne namietal, že matka, ktorá je zároveň opatrovníčkou nesvojprávnej dcéry, nadmerne emočne jej ochorenie prezentuje a používa psychologicky v rámci procesnej obrany, favorizovanie ktorého ochorenia podľa názoru navrhovateľa je účelové a prehnané, odvolací súd považoval za potrebné poukázať na to, že k tejto námietke zaujal svoje stanovisko už v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí a nevzhliada žiaden zákonný, morálny, ani racionálne udržateľný dôvod, pre ktorý by sa od neho mal odchyliť. Opakovane preto zdôraznil, že námietky navrhovateľa v tomto smere považuje za nenáležité, keďže skutočnosť, že dcéra má závažné a celoživotné zdravotné postihnutie je nesporným a preukázaným faktom, ako aj to, že výlučnú starostlivosť o dcéru už niekoľko rokov vykonáva len samotná matka, pričom niet pochybností o tom, že táto skutočnosť ide tiež na ťarchu starostlivosti o jej ďalšie deti a dopadá na každodenný život jej súčasnej rodiny, ktorá sa režimu dcéry musí v zásade prispôbovať, nesporne sa tiež premieta limitujúcim obmedzením do pracovných a tým aj zárobkových možností matky, teda ju obmedzuje či v pracovných, spoločenských, ako aj rodinných aktivitách. Navrhovateľ, keďže sa na samotnom výkone starostlivosti o dieťa absolútne dlhodobo nepodieľa, nemôže mať a zjavne ani nemá reálnu predstavu o tom, aké obmedzenia sú z hľadiska praktického života osoby, ktorá je tým zaťažená spojené a akou disharmóniou by aktuálne manželstvo matky bola spôsobilou táto skutočnosť zasiahnuť a preto vysoko pozitívne je potrebné hodnotiť prístup manžela matky, ktorý nielenže toto zaťaženie toleruje, ale ako vyplynulo z dokazovania vo všetkých rozhodujúcich oblastiach dcéru stavia na rovnakú úroveň ako svoje vlastné deti a zo žiadnej oblasti rodinného života ju napriek obmedzeniam vyplývajúcim z jej zdravotného stavu nediskvalifikuje. Naproti tomu výkon rodičovských povinností na strane navrhovateľa je reálne obmedzený na plnenie si vyživovacej povinnosti, takže nielen on, ale ani jeho súčasná rodina, nie sú týmto faktorom žiadnym spôsobom limitovaní vo vzťahu k akýmkoľvek aktivitám (či už pracovným, spoločenským, rodinným, či voľno časovým) v rámci každodenného života (a to ani v minimálnej miere), v dôsledku čoho v celom rozsahu správne súd prvej inštancie túto skutočnosť (mieru výkonu starostlivosti zo strany matky o dcéru), považoval za významný faktor dôvodne a spravodlivo ovplyvňujúci v zásade vo všeobecnej rovine rovnaký pomer podieľania sa rodičov na potrebách plnoletého dieťaťa, v posudzovanej veci však indikujúci k určitej, i keď nie výraznejšej disparite na výživnom v neprospech navrhovateľa, keď tento podiel stanovil vo vzťahu k nemu v rozsahu 55 %, a

ktorý aj odvolací súd považuje za správny, spravodlivo zohľadňujúci v zodpovedajúcej miere vyššie uvedené špecifické okolnosti posudzovanej veci, vo svetle ktorého následne bolo potrebné aj zistené náklady potrebné na vynaloženie zabezpečenia potrieb dcéry v pomere k výške výživného navrhovateľa a dôvodnosti prípadnej jeho zmeny posudzovať. Nemožno pochybovať vychádzajúc zo zistených skutočností, že príjem dcéry spočívajúci v poberanom invalidnom dôchodku síce možno hodnotiť ako zmenu pomerov na jej strane, avšak na zabezpečenie všetkých jej potrieb (teda nielen základných, ale tiež ďalších odôvodnených) rozhodne nepostačuje. Keďže príjem navrhovateľa nepochybne umožňuje, aby sa mierou zodpovedajúcou, v konkrétnosti v rozsahu ustálených 55 % na týchto podieľal, zodpovedať zostala otázka, či v rozhodnom období (od podania návrhu do rozhodnutia) tieto vo finančnom vyjadrení zodpovedajú výške jeho doposiaľ určenej vyživovacej povinnosti a či túto vo svetle poberaného invalidného dôchodku zásadnejším spôsobom v navrhovateľom požadovanom smere (v zmysle dôvodnosti jej zníženia) nie sú spôsobilé ovplyvniť. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že náklady dcéry, ktoré presahujú jej príjem z invalidného dôchodku, boli výraznejšie nižšie iba v období od apríla 2016 do 31. augusta 2016, a následne v príčinnej súvislosti o.i. s jej umiestnením do denného stacionára zaznamenali a kontinuálne aj naďalej zaznamenávajú nárast. Zatiaľ čo príjem G. z invalidného dôchodku bol do 31. decembra 2016 v sume 319,50 eur, jej výdavky na všetky jej vyčíslené a odôvodnené potreby boli za obdobie od apríla 2016 do augusta 2016 v sume 557,71 eur mesačne, z čoho je zrejmé, že po odpočítaní príjmu dcéry od jej výdavkov zostáva čiastka 238,21 eur mesačne, ktorú musia pokryť rodičia. Správne teda vychádzajúc z vyššie uvedených zistení, spočívajúcich v tom, že v uvedenom období boli reálne zjavne náklady dcéry nižšie, čo sa v dôsledku poberaného invalidného dôchodku premietlo tiež do nižšej čiastky, ktorej úhrada dopadá na navrhovateľa, bolo opodstatneným v tomto období pre túto zmenu pomerov čiastočne znížiť výživné navrhovateľa, pričom zníženú sumu 130 eur mesačne, čo predstavuje z celkovej sumy 238 eur mesačne podiel cca 55 % aj odvolací súd považuje za primeraný, plne v možnostiach navrhovateľa, na ktorého strane od doby posledného rozhodnutia o výživnom nebola zaznamenaná taká zmena, ktorá by opodstatňovala zníženie jeho vyživovacej povinnosti aj nad uvedený rozsah a na druhej strane v prospech neho spravodlivo zohľadňujúci fakt, že výdavky dcéry za dané obdobie skutočne boli nižšie, ktoré znížené výživné nemožno posúdiť vo vzťahu k nej ako znižujúce kvalitu a úroveň zabezpečenia starostlivosti o ňu. Nad rámec tohto obdobia s poukazom na nárast nákladov, ako aj určujúce kritériá na strane navrhovateľa (nárast príjmu, výška splátky úveru, zbavovanie sa majetku), nemožno dôvodne dospieť k záveru o opodstatnenosti zmeny výživného (v zmysle jeho zníženia) zo strany navrhovateľa. Súd prvej inštancie svojim rozhodnutím reflektoval na zistenú zmenu pomerov a vychádzajúc z nej aj správne ustálil len čiastočnú dôvodnosť zníženia výživného navrhovateľovi. Pokiaľ prostredníctvom odvolacích námietok tak dcéra prostredníctvom opatrovníčky, či samotný navrhovateľ namietali nesprávnosť tohto rozhodnutia (na jednej strane dcéra v časti zníženia vyživovacej povinnosti namietajúc, že pomer podieľania sa jej matky na výživnom vzhľadom na to, že sa o ňu stará, či poukazujúc na závažnosť svojho zdravotného stavu, by mal byť oveľa nižší, v dôsledku čoho nie je dôvodným výživné navrhovateľovi znížovať, na strane druhej navrhovateľ namietajúc správnosť rozhodnutia v celom jeho rozsahu tvrdiac, že čiastka o ktorú bolo výživné znížené je len „kozmetickou úpravou“, ťažiskovo však poukazujúc na životnú úroveň matky G., príjmy jej manžela, ktoré tvoria BSM s matkou G., ich nadštandardný životný štýl a majetkové zabezpečenie, ktoré je neporovnateľne vyššie ako jeho, ktoré skutočnosti sa mali premietnuť podľa jeho názoru do výšky výživného matky v zmysle jej zvýšenia, ako aj výšky jeho výživného v zmysle jeho zníženia), tak vyššie uvedené námietky oboch odvolateľov odvolací súd posúdil ako v celom rozsahu nespôsobilé prívodiť v prospech ktoréhokoľvek z nich v ním namietaných častiach priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Obaja odvolatelia totiž opomínajú zásadný fakt, že súd v konaní o výživnom plnoletého dieťaťa skúma predpoklady na určenie (zmenu) vyživovacej povinnosti zásadne medzi účastníkmi právneho vzťahu, t. j. osobou povinnou platiť výživné a osobou oprávnenou z vyživovacej povinnosti, teda v konkrétnostiach posudzovanej veci medzi navrhovateľom a dcérou, keďže predpoklady k tomu posudzuje voči každej povinnej osobe z výživného samostatne v tom-ktorom konaní, vedenom z jeho podnetu, či voči nemu. Preto tvrdené skutočnosti o tom, že matka by si vzhľadom na svoju životnú úroveň a príjmy dosahované prostredníctvom jej manžela mala plniť vyživovaciu povinnosť v komfortnejšom rozsahu, či podľa odvolania oprávnenej osoby v obmedzenejšom rozsahu, nie sú dôvodné. Z pohľadu posudzovanej veci vzhľadom na účastnú osobu povinnú a oprávnenú je teda rozhodujúcim, či na ich strane došlo k takej zmene pomerov, ktorá by

odôvodňovala zmenu určenej vyživovacej povinnosti vychádzajúc zo zadaného pomeru, akým by sa vzhľadom na okolnosti mal navrhovateľ na výživnom dôvodne podieľať, pokiaľ tomu samozrejme nebránia jeho osobné, majetkové a finančné pomery, k akému záveru v posudzovanej veci nebolo možné dospieť. Príjem manžela matky, či ich životná úroveň ako rodiny, nemôže mať za následok diskvalifikáciu navrhovateľa platiť výživné na neho pripadajúcej miere, pretože niet racionálneho, zákonného, ani morálne udržateľného dôvodu, pre ktorý by túto jeho povinnosť mala suplovať matka, bez ohľadu na jej majetkové zabezpečenie, o to viac, že zo strany navrhovateľa ide o jediný spôsob, akým sa na plnení rodičovských povinností voči tomuto svojmu dieťaťu podieľa. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, výška príjmu rodiča, ktorý má dieťa v osobnej starostlivosti, či výška príjmu jeho manžela, o výške vyživovacej povinnosti medzi v tomto konaní vystupujúcim druhým rodičom (navrhovateľom) a jeho plnoletou dcérou nerozhoduje. Ide len o faktory s okrajovým vplyvom na výšku výživného, spolupôsobiacie s ostatnými rozhodujúcimi určujúcimi kritériami, slúžiacie hlavne na ochranu dieťaťa, o to viac, ak je ťažko zdravotne postihnuté a to za účelom zistenia, či druhý rodič z hľadiska svojich pomerov je spôsobilý finančný podiel na neho pripadajúci na potrebách dcéry naplniť, aby tak bola ako osobitne zákonom chránená z hľadiska svojich potrieb zabezpečená. Samotné osebe nie sú teda pomery matky rozhodujúcimi, z ktorého dôvodu predstava navrhovateľa, že pôvodná výška, či ďalšie zvýšenie príjmu manžela matky, či ich komplexné majetkové pomery sú spôsobilé k záveru o dôvodnosti nad priznaný rozsah ponížiť výživné jemu ako povinnému rodičovi, je iluzórnou, pretože ho ani v najmenšom nezabývajú zodpovednosti za adekvátne si plnenie vyživovacej povinnosti vo finančnom vyjadrení v zásade v rovnakej miere ako druhého rodiča, v konkrétnostiach posudzovanej veci i keď nie zásadnejšom rozsahu, ale na strane navrhovateľa o niečo vyššieho, čo je odôvodnené už v predchádzajúcich častiach rozhodnutia uvádzanými skutočnosťami majúcimi pôvod v ochorení dieťaťa a starostlivosti oň, čo by nebolo spravodlivé do tejto miery nezhodnotiť. Na strane druhej by však nemohlo byť udržateľným, aby náklady na potreby dcéry (čo odvolací súd uvádza vo vzťahu k odvolacím námietkam oprávnenej týkajúcim sa časti zníženia výživného) hradil prakticky až na nepatrnú časť len navrhovateľ a to napriek starostlivosti matky o dcéru, keďže pomery matky z plnenia si vyživovacej povinnosti vo finančnom vyjadrení túto vo vzťahu k dcére rozhodne nediskvalifikujú a teda niet dôvodu, nezmeniť výšku výživného adekvátne k zmene (zníženiu) nákladov na potreby G. v rozhodnom priznanom období.

9. Ďalej odvolací súd k odvolacej argumentácii navrhovateľa o tom, že výška na neho pripadajúceho výživného je neprimeraná, odvolací súd uviedol, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe, by sa výživné zamestnaného rodiča na dieťa, malo pohybovať v rozpätí 20 - 30 % jeho priemerného čistého mesačného príjmu (samozrejme s možnosťou rôznych modifikácií najmä v závislosti na počte vyživovacích povinností, či potrebách jednotlivých výživou oprávnených, ale aj povinných osôb), pričom v posudzovanej veci s prihliadnutím na príjem dcéry, je výška jeho vyživovacej povinnosti len v rozsahu cca 15 % jeho príjmu a hornú hranicu 30 % dosahuje len s pripočítaním výživného aj na syna. Zo skutočností zistených ohľadom príjmov a majetkových pomerov navrhovateľa súdom prvej inštancie je zjavné, že osobné, majetkové a zárodkové pomery navrhovateľa ako povinného, sú odrazom spôsobu jeho života a náhľadu na plnenie si tejto svojej vyživovacej povinnosti a celkovo rodičovskej (ne)zodpovednosti voči svojmu ťažko zdravotne postihnutému dieťaťu. Jeho argumentácia finančnou a majetkovou situáciou, nákladmi o.i. v podobe splátok hypotekárneho úveru je z hľadiska spravodlivého usporiadania vzťahov medzi účastníkmi neudržateľnou za súčasného zistenia, že len splátka hypotekárneho a spotrebného úveru, na ktorú poukazoval a ktorého úveru je spoludlžníkom (362,94 eur mesačne) je o 100 % vyššia ako výška mesačného výživného v prospech dcéry, pričom nehnuteľnosť, na zakúpenie ktorej bol tento použitý, je vo výlučnom vlastníctve jeho manželky, identicky ako aj zistené zariadenie sa majetku nezanedbateľnej hodnoty v prospech svojej terajšej manželky a jej dcéry, dôvodne indikujú k záveru, že ide o snahu v čo najväčšej miere sa diskvalifikovať z plnenia si zodpovedajúcej vyživovacej povinnosti voči svojim deťom a tiež tieto diskvalifikovať z prípadných dedičských práv na tomto majetku, čo je o to viac neakceptovateľné vo vzťahu k dcére, ktorá vzhľadom k svojmu zdravotnému stavu pravdepodobne nikdy nebude schopná si zabezpečiť svoje potreby, za ktorého stavu by každý čo len trochu zodpovedný rodič vytvoril pre ňu do budúcnosti (na čas, keď sám už nebude zárodkovo činný) určitú majetkovú zábezpeku, ktorá by k tomuto účelu bola určená a ktorá by jej kvalitatívne pozitívne mohla ovplyvňovať jej život. Je potrebné si totiž uvedomiť, že nie manžel matky,

ale jej otec je v tomto smere rodičovskou zodpovednosťou a zákonom viazaný. A zatiaľ čo matka si svoju rodičovskú úlohu nepochybne zodpovedne plní, navrhovateľ ako druhý rodič sa zbavuje majetku, ktorý by mohol na tento účel slúžiť jeho prevodom na jeho terajšiu manželku a dieťa, voči ktorému žiadnu vyživovaciu povinnosť nemá. Za týchto okolností aj námietka, že v jeho prospech by mala byť zohľadnená splátka úveru na nehnuteľnosť, ktorú vlastní len jeho manželka dôvodiac, že si tým on zabezpečuje bývanie je nekorektná a ani prostredníctvom nej nie je možné dosiahnutie zbavenia sa vyživovacej povinnosti voči dcére do ním požadovanej výšky, prakticky nevýznamne väčšej, ako je minimálne výživné. Navrhovateľ je v produktívnom veku, ním uvádzaný príjem zodpovedá doposiaľ určenej vyživovacej povinnosti, ako aj odôvodneným potrebám dcéry. S ním tvrdenými ďalšími životnými nákladmi na jeho strane sa zodpovedajúcim a správnym spôsobom vysporiadal súd prvej inštancie v bodoch 36-38 odôvodnenia, na ktoré v podrobnostiach odvolací súd poukázal, aby tieto nadbytočne neopakoval a s posúdením (ne)dôvodnosti ktorých sa plne identifikuje. Nedôvodne v nadväznosti na vyššie uvedené navrhovateľ tiež namieta výšku a zloženie jednotlivých súdom prvej inštancie uznaných mesačných pravidelných a nepravidelných výdavkov na zabezpečenie potrieb dcéry tvrdiac, že sú nereálne, nadsadené, nehospodárne, či duplicitné a presahujú v ich vyčíslení (691,24 eur) niekoľkonásobne obvyklé náklady bežnej populácie na jednu osobu. Predovšetkým je potrebné uviesť, že tieto námietky voči špecifikovaným a uznaným nákladom prakticky v celej ťažiskovej časti už boli predmetom posudzovania súdom prvej inštancie a jeho závery, s ktorými sa odvolací súd plne identifikuje, sú obsiahnuté v bodoch 31-35 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Nad rámec nich odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ťažisková časť uznaných nákladov má pôvod práve v špecifikách dcéry spojených s jej ochorením a nespornou snahou jej matky kvalitatívne nastaviť pre ňu také životné podmienky, ktoré v limitoch ochorenia ktorým trpí, jej umožnia žiť dôstojný a pestrý život, keďže nie je žiaden dôvod, pre ktorý by jej potreby mali byť obmedzované (a to tiež vo finančnom zmysle) oproti potrebám jej zdravých rovesníkov, pokiaľ pomery povinnej osoby poskytnutie takéhoto štandardu dovoľujú, čomu v prípade navrhovateľa tak nepochybne je. Snaha porovnávať výšku nákladov jedinca bežnej populácie s potrebami dcéry nie je náležitá, pretože ona vzhľadom na svoje ochorenie a zvýšené výdavky na dôstojný život a zabezpečenie starostlivosti o ňu, nie je s bežným, teda zdravým jedincom v tomto smere porovnateľná. V tomto bode je potrebné ale uviesť, že z rámca rodičovskej zodpovednosti u bežnej populácie sa ale zásadným spôsobom vymyká práve konanie navrhovateľa, ako rodiča, ktorý prostredníctvom zbavenia sa majetku (tiež prevodom na dieťa, ktorému nie je rodičom), sa zjavne snaží dosiahnuť diskvalifikáciu dcéry podieľať sa na jeho životnom štandarde a zabezpečiť jej dôstojné podmienky pre život, ktorému konaniu z hľadiska ním produkovaných odvolacích námietok rozhodne nemôže byť poskytnutá právna ochrana. Pokiaľ životná úroveň navrhovateľa dovoľuje také veľkorysé kroky, akými sú prevzatie spolupovinnosti splácať úver v mesačných splátkach predstavujúcich dvojnásobok výšky výživného pre dcéru bez protihodnoty spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, ktorá bola prostredníctvom neho nadobudnutá, či prevod majetku nezanedbateľnej hodnoty na osoby, ktoré zjavne svojou prácou sú schopné si svoje potreby na rozdiel od dcéry zabezpečiť, niet najmenšieho dôvodu pre pochybnosť, že nastavená výška výživného nie je vo vzťahu k jeho vlastnej dcére ničím neštandardným, presahujúcim možnosti navrhovateľa a vo svetle týchto jeho krokov je spochybňovanie príkladmo takých výdavkov dcéry ako nákup perníčkov pri nástupe do denného stacionára v rámci jej začleňovania do kolektívu, či potreba zakúpenia druhej zimnej bundy, či nákladov na pracie prášky skutočne absurdným a nekorektným.

10. Zostávajúce ťažiskové hmotnoprávne odvolacie námietky navrhovateľa smerovali voči tej časti rozhodnutia, ktorou bol zamietnutý jeho návrh na zníženie výživného tiež v období od priznania invalidného dôchodku dcéry (20. júla 2013) do podania návrhu tvrdiac, že záver súdu, že súd nemôže zmeniť rozhodnutie o výživnom aj za čas pred podaním návrhu na zníženie výživného na plnoleté dieťa nemá oporu v zákone (ustanovenie § 77 Zákona o rodine), je odklonom od judikatúry vyšších súdov, ako aj ústavného súdu. Poukazom na ustanovenie § 157 CMP a princíp právnej istoty (čl. 2 ods. 2 CSP) mal za to, že súd prvej inštancie opomenul, že povinný je pri zmene pomerov oproti poberateľovi výživného v objektívnej nevýhode, častokrát sa dozvie o zmene pomerov odôvodňujúcich zmenu vyživovacej povinnosti až neskôr, ako tomu bolo aj v tejto veci, keď opatrovníčka dieťaťa plne zamlčala skutočnosť poberania invalidného dôchodku dieťaťom. Posúdením rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru, že produkované odvolacie námietky nie sú spôsobilé k zmene napadnutého

rozhodnutia ani v tejto odvolaní dotknutej časti. Rozdielnosť rozhodnutí (a tiež judikátorných) v skutkovo rovnakých, či podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému, resp. každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva. V tomto smere z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že vývoj právnych názorov všeobecných súdov v právne obdobných prípadoch nemožno automaticky stotožňovať s porušením základného práva na súdnu ochranu, pokiaľ je prípadná odlišnosť týchto právnych názorov založená na racionálnej argumentácii. V posudzovanej veci súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie v tejto jeho časti založil na takej interpretácii zákonného ustanovenia § 77 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorej časové hľadisko, od ktorého možno uplatniť zmenu výšky výživného u plnoletých detí, je determinované dňom začatia súdneho konania. Súd prvej inštancie vyložil obsah pojmu „priznanie výživného“, uvedeného v ustanovení § 77 ods. 1 Zákona o rodine tak, že tento pojem nezahŕňa iba samotné určenie vyživovacej povinnosti, ale aj priznanie zvýšenej, prípadne zníženej sumy výživného a pokiaľ v ustanovení § 77 ods. 1 Zákona o rodine v prípade priznania výživného na plnoleté deti je aplikovaná zásada, že právo patrí bdelym, nemožno túto aplikovať len vo vzťahu k oprávnenému z vyživovacej povinnosti bez rovnakej aplikácie vo vzťahu k povinnému z vyživovacej povinnosti, a to najmä s poukazom na skutočnosť, že v prípade posudzovania dôvodnosti návrhu na zníženie vyživovacej povinnosti súd posudzuje všetky okolnosti tak na strane povinného rodiča, ako aj plnoletého dieťaťa. Pri takomto výklade je potom možné priznanie výživného (tiež zníženého) späť na dobu troch rokov odo dňa začatia konania iba v prípade maloletých detí, o ktorý prípad v posudzovanej veci nešlo. Preto súd prvej inštancie rozhodoval o priznaní v zmysle zníženia výživného iba za čas odo dňa začatia súdneho konania, t. j. od 25. apríla 2016, a pokiaľ sa jedná o obdobie predchádzajúce tomuto dňu, návrh na zníženie výživného za obdobie od 20. júla 2013 do 24. apríla 2016 zamietol. Súdom prvej inštancie zvolenej argumentácii podľa názoru odvolacieho súdu nemožno nič z hľadiska jej racionálnosti, dostatočnosti, či vo svetle naplnenia zmyslu a účelu ochrany záujmov detí, ako osobitne zákonom chránených subjektov nič vytknúť. Pokiaľ by totiž len samotné plnoleté dieťa, ako osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti a osobitne chránené zákonom tak na vnútroštátnej, ako aj na medzinárodnej úrovni, malo byť limitované pri priznaní výživného (v zmysle jeho určenia) momentom podania návrhu so zreteľom na to, že má byť ono samotné strážcom svojich práv, pri absencii určenia totožného časového ohraničenia u osoby povinnej v prípade uplatnenia zníženia výživného (teda nároku vyznievajúceho v neprospech dieťaťa), podľa názoru odvolacieho súdu by bol založený nerovnovážny, v neprospech samotného dieťaťa nastolený stav, ku ktorému úmysel zákonodarcu vo svetle ochrany jeho práv zrejme nesmeroval. Ani poukaz navrhovateľa na rozhodnutia iných odvolacích súdov a tiež ústavného súdu, zaoberajúcich sa časovým hľadiskom, od ktorého je možné uplatňovať zmenu vyživovacej povinnosti nie sú spôsobilými k odlišnému, v prospech neho vyznievajúcejmu rozhodnutiu. Pravdou je, že kasačná záväznosť viaže všeobecný súd, ktorý vo veci konal, a to najmä v prípade, keď nedošlo k zmene právnej úpravy, ani k zmene skutkových okolností a odvolací súd, najvyšší súd, či ústavný súd vo veci rozhodol meritórne a svoj právny názor jednoznačne formuloval. V konkrétnostiach posudzovanej veci však treba uviesť, že ani jedno z navrhovateľom uvádzaných rozhodnutí, či už odvolacích súdov, či ústavného súdu) nie je kasačným rozhodnutím v posudzovanej veci. Pokiaľ ide o uvádzané rozhodnutia iných odvolacích súdov nejde o rozhodnutia judikátorne a právne závery v nich vyslovené, nie sú pre súd prvej inštancie záväznými. Pokiaľ odvolateľ tvrdí, že súd prvej inštancie sa svojím rozhodnutím odklonil od konštantnej judikatúry vyšších súdov (vychádzajúc z obsahu odvolania majú na mysli najvyšší súd a ústavný súd), ani v tomto smere jeho námietkam nemožno priznať relevanciu. Najvyšší súd SR vo svojom uznesení zo 6. marca 2017 sp. zn. 3 Cdo 6/2017 vyložil pojem „ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu“ tak, že táto je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách, alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. Odvolateľ však žiadne rozhodnutie najvyššieho súdu naplňajúce vyššie uvedenú charakteristiku judikátorneho rozhodnutia, majúceho pôvod v špecifikách posudzovanej veci v konkrétnostiach neoznačil a odvolaciemu súdu existencia rozhodnutia, ktorým by bolo odobrené zníženie vyživovacej povinnosti v neprospech plnoletého dieťaťa, naviac nesvojprávneho, aj za obdobie pred podaním návrhu, nie je známe.

Navrhovateľ tiež poukazuje na to, že súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor vyslovený ústavným súdom a teda, že napadnuté rozhodnutie je odklonom od právneho názoru, ktorý zaujal Ústavný súd SR vo svojom uznesení z 18. septembra 2012 sp. zn. IV. ÚS 473/2012, v zmysle ktorého je možné žiadať o zmenu vyživovacej povinnosti od zmeny pomerov, teda aj za obdobie pred podaním návrhu. Ani vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu nejde predovšetkým o kasačnú záväznosť rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky v posudzovanej veci, čo však nevylučuje precedenčné pôsobenie tohto rozhodnutia v obdobných veciach, pokiaľ ústavný súd svoj právny názor jednoznačne formuloval. Vychádzajúc z obsahu citovaného rozhodnutia, ktorým bola ako nedôvodná odmietaná ústavná sťažnosť je síce pravdou, že ústavný súd pripustil (pokiaľ ide o možnosť žiadať zmenu vyživovacej povinnosti v podobe jej zníženia od zmeny pomerov, a nie až od podania návrhu, za predpokladu, že návrh na začatie konania z časového hľadiska nasledoval až po zmene pomerov, možnosť aj takej interpretačnej alternatívy v ustanoveniach § 77 ods. 1 a § 78 ods. 1 Zákona o rodine, že tieto neobsahujú osobitnú úpravu doby, na ktorú možno uplatniť zmenu pôvodného rozhodnutia v prípade, ak sa navrhuje zrušenie, prípadne zníženie vyživovacej povinnosti. Z použitej formulácie je však zrejmé, že nevylúčil možnosť inej interpretačnej alternatívy uvedených ustanovení, k naplneniu čoho došlo tiež v posudzovanej veci, samozrejme za riadneho argumentačného zdôvodnenia zo strany súdu prvej inštancie, ku ktorému výkladu sa odvolací súd tiež priklonil. Preto nedôvodne navrhovateľ namieta, že súd prvej inštancie svojim rozhodnutím porušil princíp právnej istoty zakotvený v čl. 2 ods. 2 CSP. Naopak dôsledne sa riadil povinnosťou poskytnúť zvýšenú ochranu subjektu, ktorému ju zákon priznáva, v tomto prípade nielen dieťaťu ako takému, ale dieťaťu, ktoré je navyše ťažko zdravotne postihnuté s následkom pozbavenia spôsobilosti na právne úkony a prostredníctvom ním zvolenej interpretácie zákona mu zaručil účinný prístup k spravodlivému súdnemu rozhodnutiu, reflektujúcemu na špecifické okolnosti posudzovanej veci. Záverom k uvedenej otázke odvolací súd vzhľadom na špecifické okolnosti posudzovanej veci považuje za potrebné tiež uviesť, že akceptovanie navrhovateľom požadovanej interpretácie ustanovenia § 77 ods. 1 a § 78 Zákona o rodine v spojitosti s ustanovením § 157 CMP, by nevyhnutne viedlo k povinnosti dcéry vrátiť otcovi spotrebované výživné v časti, o ktorú by bolo toto ponížené za pomerne rozsiahle obdobie od doby priznania jej invalidného dôchodku do podania návrhu (cca o niečo menej ako tri roky), pri súčasnej existencii nespornej skutočnosti, že dcéra nie je a s vysokou pravdepodobnosťou nikdy ani nebude, napriek svojej plnoletosti sama spôsobilá sa živiť a tak jej potreby môže pokrývať len poberaný invalidný dôchodok, doplnený výživným od rodičov. Odvolací súd preto považuje za potrebné ozrejmiť navrhovateľovi ako otcovi, že nie voči matke dcéry (ktorej majetkové pomery sú zjavnou motiváciou jeho úsilia domôcť sa zníženia výživného voči ťažko zdravotne postihnutej dcére aj nad rámec priznaného obdobia), ale výlučne voči svojmu dieťaťu by reálne jeho vrátenie musel uplatniť, čo by kvalitatívne nepochybne možnosť uspokojovania jej potrieb negatívne ovplyvnilo, pokiaľ by to matka, ktorá však takúto povinnosť jednoznačne nemá, nezasuplovala. Reálna náprava otcom tvrdeného porušenia práva na jeho strane v podobe ním požadovaného a prípadne priznaného zníženého výživného, by tak automaticky mala za následok závažné porušenie práv na strane jeho ťažko chorého dieťaťa, čo vo svetle tak imperatívu dobrých mravov, ako aj ochrany práv dieťaťa o to viac, že toto je ťažko zdravotne postihnuté, nemôže obstať, pretože by to bolo v rozpore s materiálnym poňatím výkonu spravodlivosti. Navrhovateľom podsúvanú spravodlivosť voči nemu totiž nemožno vzhliadať v jeho tvrdení, že udržateľný dôvod pre priznanie mu nároku na zníženie výživného aj za tri roky späť pred podaním návrhu možno vidieť v tom, že nemal vedomosť, resp. že matka dcéry, ktorá sa o ňu stará, ho neinformovala skôr o tom, že došlo k zmene pomerov na strane dcéry priznaním jej invalidného dôchodku. Vychádzajúc totiž z elementárneho predpokladu vedomosti navrhovateľa o zdravotnom stave jeho dcéry v zmysle poznania ťažiskových diagnóz, ktorými táto od detstva trpí, ktoré ju zjavne diskvalifikujú k zaradeniu sa do riadneho plnohodnotného pracovného procesu, ako aj vzhľadom na dosiahnutý vek v uvedenom období, pri minimálnom záujme o ňu, musel priznanie jej invalidného dôchodku predvídať. Pokiaľ by jeho vzťah reálne zodpovedal štandardnému vzťahu rodiča k dieťaťu, ktorý subsumuje riadne podieľanie sa na živote dieťaťa, i keď plnoletého, ale vzhľadom na svoj zdravotný stav odkázaného starostlivosťou na svojich rodičov a pokiaľ by túto v celom rozsahu neponechával na pleciach matky, ale na živote svojho dieťaťa sa riadne podieľal, nepochybne by o rozhodujúcich skutočnostiach v živote svojho dieťaťa mal a jednoznačne aj z hľadiska svojej rodičovskej zodpovednosti aj musel mať plnú vedomosť. Jeho pasivitu v tomto smere nemožno teda v prospech neho preklenúť prostredníctvom tvrdení o nevedomosti spomínanej

skutočnosti a právo dieťaťa tak aj týmto spôsobom porušiť.

11. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil, za použitia ustanovenia § 387 ods. 1 CSP. Ani jeden z odvolateľov neuviedol vo svojom odvolaní žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by už neboli predmetom posudzovania súdom prvej inštancie a ktoré by boli spôsobilé k odlišnému, v prospech odvolateľov spôsobilému rozhodnutiu. Podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Keďže odvolací súd nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle ustanovenia § 55 CMP ani pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, o týchto rozhodol podľa ustanovenia § 396 CSP v spojení s ustanovením § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

12. Proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 20. augusta 2019 č. k. 27 Co 108/2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) podal riadne a včas dovolanie navrhovateľ, v ktorom žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Navrhovateľ podané dovolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené (ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP) a že odvolací súd mu svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (ustanovenie § 420 písm. f) CSP). Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP navrhovateľ uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia viacerých právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli ešte vyriešené a to 1) otázky, či je hmotnoprávne prípustné (resp. neprípustné) zníženie výživného súdom i za čas pred podaním návrhu povinného rodiča na zníženie výživného na plnoleté dieťa, 2) otázky významu nadobudnutia nového príjmu plnoletého dieťaťa vo forme priznania a vyplácania pravidelného invalidného dôchodku na existenciu a výšku vyživovacej povinnosti povinného rodiča z hľadiska zmeny pomerov na strane plnoletého dieťaťa a 3) otázky, hmotnoprávneho významu príjmu (druhého) rodiča plnoletého dieťaťa nadobudnutého z titulu bezpodielového spoluvlastníctva manželov z príjmu zo mzdy vyplatenej jeho súčasnému manželovi z hľadiska možností a schopností tohto rodiča. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP navrhovateľ uviedol, že z formálneho hľadiska mal už súd prvej inštancie vo výroku svojho rozhodnutia o výživnom výslovne uviesť, že mení rozsudok Okresného súdu Trenčín z 23. februára 2012 sp. zn. 32 P 194/2011, pričom odvolací súd tento formálny nedostatok napriek uplatnenej odvolacej námietke neakceptoval.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ustanovenie § 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (ustanovenie § 427 ods. 1 CSP) navrhovateľ zastúpený v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (ustanovenie § 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (ustanovenie § 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa ustanovenia § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

14. Dovolací súd sa v prvom rade musí vysporiadať s námietkou navrhovateľa, ktorá spočíva v tom, že z formálneho hľadiska mal súd prvej inštancie vo výroku svojho rozhodnutia o výživnom výslovne uviesť, že mení rozsudok Okresného súdu Trenčín z 23. februára 2012 sp. zn. 32 P 194/2011, pričom odvolací súd tento formálny nedostatok napriek uplatnenej odvolacej námietke neakceptoval, čím je naplnený dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ktorú vzniesol v podanom dovolaní.

15. Dovolací súd k uvedenému zdôrazňuje, že výrok rozhodnutia súdu predstavuje jeho najdôležitejšiu časť, pretože v ňom sa vymedzujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Z uvedeného vyplýva, že len výrok môže obsahovať rozhodnutie vo veci, je jadrom rozhodnutia a k nemu sa viaže aj vykonateľnosť rozhodnutia. Výrok musí byť jednoznačný, určitý a zrozumiteľný, aby účastník konania ale i ďalšie subjekty, napr. tie, ktoré ho majú vykonať, mohli jednoznačne a bez pochybností poznať

výsledok konania. Požiadavku určítosti, presnosti a zrozumiteľnosti výrokovej časti rozhodnutia treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutí odvolacích súdov.

16. Ak súd prvej inštancie vo výroku svojho rozhodnutia explicitne neuviedol, že svojím rozhodnutím mení rozsudok Okresného súdu Trenčín z 23. februára 2012 sp. zn. 32 P 194/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 22. novembra 2012 č. k. 19 CoP 38/2012-273 vo vzťahu vyživovacej povinnosti otca (navrhovateľa) voči plnoletej nesvojprávnej dcére ale len konštatoval, že „znižuje vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči jeho plnoletej nesvojprávnej dcére G. O., naposledy určenú rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 32P/194/2011-219 zo dňa 23.02.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19CoP/38/2012-273 zo dňa 22.11.2012 na sumu 130,- eur mesačne s účinnosťou od 25.04.2016 do 31.08.2016“ dopustil sa nesprávneho procesného postupu, ktorým znemožnil navrhovateľovi (otcovi), aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Výrok rozhodnutia súdu o zmene vyživovacej povinnosti musí obsahovať aj formuláciu o zmene rozhodnutia, ktorým bola naposledy určená vyživovacia povinnosť, ktorá sa mení. V opačnom prípade trpí výrok súdu o zmene vyživovacej povinnosti vadou, ktorá spočíva v jeho nejednoznačnosti a neurčitosti, keď jednoznačne nevylučuje možnosť existencie dvoch protichodných rozhodnutí (exekučných titulov). Z dôvodu zrušenia rozsudku odvolacieho súdu z procesných dôvodov (nejednoznačnosť a neurčitosť výroku rozhodnutia súdu) sa dovolací súd nezaoberal dovolacími námietkami uplatnenými podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právneho názoru dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 20. augusta 2019 č. k. 27 Co 108/2019 zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie (ustanovenie § 449 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 450 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (ustanovenie § 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (ustanovenie § 453 ods. 3 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.